

forleden, at det, at man i sin Tid i Be-
yndelsen af 90erne fra Københavns Bor-
gerrepræsentations Side havde sagt Nej til
at støtte Kirkesagen her i København,
havde baaret velsignelsesrige Frugter for
Kirkelivet i denne By. Jeg er sikker paa,
at det ærede Medlem har fuldstændig Ret
heri. Det Stykke kirkeligt Arbejde, der
repræsenteres af Københavns Kirkefond,
er et Arbejde, man maa bøje sig for med
den dybeste Beundring, og det turde dog
være et Vidnesbyrd om, at der er nogen
Bærekraft, maaske nogen mere Bærekraft,
end den højtærede Kultusminister synes at
mene, i den danske Kirke.

Men altsaa, fra een Side mener man,
at Vejen til Adskillelsen mellem Stat og
Kirke gaar gennem Organisation af Folke-
kirken. Det ærede Medlem fra Ringkøbing
(J. C. Christensen) stod i sin Tid som en af-
gjort Talsmand netop for denne Opfattelse.
Hvordan man staar i Øjeblikket, er man ikke
ganske klar over. Den Tale, han holdt
forleden, sagde ikke noget bestemt derom.
Men at det ærede Medlem har drømt i sin
Tid om at blive den danske Kirkes store
Organisator, derom kan der ikke være
Tvivl for dem, som have fulgt det ærede
Medlems Kirkepolitik. Og at han er bleven
opfattet paa samme Maade af Folk, der
nu staa sammen med ham og danne Re-
geringsparti, derom foreligger der adskil-
lige Vidnesbyrd. Jeg skal fremdrage et
enkelt. I „Sorø Amtstidende“ for 27. Sep-
tember 1909 stod der i en Artikel om „de
27's Program følgende: „Man vil overfor
saadant noget som den i Udsigt stillede
Kirkeforfatning forud være vis paa, at den
bliver der dog altid nok til at kvæle i
Fødselen“. Saaledes udtaler altsaa den nu-
værende Meningsfælle sig om det ærede
Medlems Kirkepolitik. Om det ærede
Medlem nu har opgivet sin Drøm, fordi
han har set, at den ikke kunde gennem-
føres i Virkeligheden, det ved jeg jo ikke.
Det vilde sikkert være klogt, om det ærede
Medlem havde gjort det. Det ærede Med-
lem tænkte sig jo en Organisation, der
skulde begynde med Sognene og saa efter-
haanden omspænde hele Landet i Skik-
kelse af en Kirkedag, hvilende paa et de-
mokratisk Grundlag. Der er andre, der
mene, at man skulde gaa en anden Vej,
at man skulde begynde fra oven og saa

bygge nedefter. Men i Virkeligheden kom-
mer det jo ud paa eet. I Princippet er
man enig om at ville en Organisation, før
man gaar over til Frikirke. Lige overfor
denne Opfattelse staar den, der mener, at
jo mere Statskirken organiseres, desmindre
vil den blive i Stand til at komme til at
indtage en fri og stærk Stilling i det dan-
ske Folk, fordi Organisation altid virker
hindrende og hemmende paa det aande-
lige Liv, og derfor er det Statens Opgave
ikke at organisere, men derimod at give
Plads for de frie Aandsrørelser i vor Kirke,
vort Folk, saadan at de kunne vokse sig
stærkere og stærkere og saa skabe sig
indefra sin egen Form.

For den Opfattelse stod jo i sin Tid
den daværende Folketingsmand for Ver-
ninge-Kredsen, nu afdøde Harald Holm,
som en dygtig og varm Repræsentant.
Og jeg synes saa absolut, han bør mindes
her i denne Debat, for hans djærve Ind-
læg for kirkeligt Frisind har bidraget ikke
ganske lidt til at skabe Forstaaelse deraf
rundt omkring i vort Folk. I dette Øje-
blik er der langt flere i Danmark, der
forstaa, at Harald Holm havde Ret, da
han for 10 Aar siden stod her og kæm-
pede for Frihed paa det Omraade. In-
denfor de Kredse har der derfor ogsaa
været en stærk Frygt for en Kirkeforfat-
ning, saa længe det ærede Medlem fra
Ringkøbing (J. C. Christensen) stod som
den, der var Fører paa det kirkepolitiske
Omraade, og derfor vakte det i de Kredse
Glæde, da for nu snart 1 Aar siden
Kirkeforliget strandede. Det ærede Med-
lem fra Ringkøbing mener, at det var en
Skuffelse for vort Folk. Jeg tør forsikre
det ærede Medlem om, at det vakte udelt
Glæde i alle frisindede Kirkekredse i vort
Folk. Jeg var Aftenen før Kirkeforligets
Stranding sammen med en Mand, der
ellers er en afgjort Tilhænger af det
ærede Medlems Politik paa andre Omraa-
der. Han var meget ængstelig for, at
Kirkeforliget skulde gaa i Orden, og han
har draget et Lettelsens Suk, da Telegra-
fen meldte, at Kirkeforliget var strandet,
for selv om man ikke saa med uyenlige
Følelser paa de Menighedsraad, der da
var Tale om, vilde man dog ikke købe
dem for den Pris, man da skulde give for
dem, nemlig en Kirkedag, og derfor saa